

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
БАЊА ЛУКА
Број: 61 0 Пс 010296 18 Рев
Бања Лука, 20.09.2018. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Биљане Томић, као предсједника вијећа, Тање Бундало и Дарка Осмића, као чланова вијећа, у правној ствари тужитеља Ш. п. за п. о. г. с. и е. W. д.о.о. К., Р. С., кога заступа пуномоћник Д. Д., адвокат из С., , против туженог С. А. V. д.о.о. П., кога заступа пуномоћник Ц. С., адвокат из С., ради испуњења уговора, вриједност спора 76.673,30 КМ, одлучујући о ревизији тужитеља против пресуде Вишег привредног суда у Бањој Луци број 61 0 Пс 010296 18 Пж од 27.04.2018. године, у сједници вијећа одржаној дана 20.09.2018. године, донио је

ПРЕСУДУ

Ревизија се одбија.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног привредног суда у Источном Сарајеву број 61 0 Пс 010296 16 Пс од 27.11.2017. године одбијен је захтјев тужитеља да се тужени обавезе да му, на име испуњења обавеза по основу уговора за извођење столарских радова од 18.10.2012. године, исплати износ од 76.673,30 КМ, са законском затезном каматом почев од 30.11.2015. године па до исплате, као и захтјев за накнаду трошкова поступка. Тужитељ је обавезан да туженом надокнади трошкове поступка у износу од 1.023,75 КМ.

Другостепеном пресудом Вишег привредног суда у Бањој Луци број 61 0 Пс 010296 18 Пж од 27.04.2018. године жалба тужитеља је одбијена и првостепена пресуда потврђена. Одбијен је и захтјев тужитеља за накнаду трошкова састава жалбе.

Изјављеном ревизијом другостепену пресуду побија тужитељ због погрешне примјене материјалног права, са приједлогом да се побијана пресуда преиначи и тужбени захтјев тужитеља усвоји.

У одговору на ревизију тужени предлаже да се изјављена ревизија одбије као неоснована.

Ревизија није основана.

Предмет спора у овој парници је захтјев тужитеља да се тужени обавезе да му, на име испуњења уговора, исплати износ од 76.673,30 КМ.

Одлучујући о захтјеву тужитеља, на темељу изведених доказа, првостепени суд је утврдио: да је дана 18.10.2012. године између туженог (као наручиоца посла) и тужитеља (као извођача посла) закључен уговор о извођењу столарских радова; да је уговором и то одредбом члана 3. уговорен начин плаћања цијене од 90.817,60 ЕВРА, тако да се један дио плати у новцу, а дио од 52.416,00 ЕВРА предајом у посјед једног од апартмана површине од 28 м² по цијени од 1.872,00 ЕВРА по м²; да је тужени у новцу платио већи износ од уговореног, те да је остао дуг за извршене радове у износу од 76.673,30 КМ; да су парничне странке дана 14.10.2014. године закључиле протокол, којим су усагласили међусобне обавезе и утврдили вриједност изведених радова и извршених плаћања; да су парничне странке и дана 26.12.2014. године закључиле протокол по ком је тужитељу дат на кориштење замјенски апартман до довршетка апартмана који треба тужитељу припасти у власништво према уговору о извођењу радова; да до дана подношења тужбе тужени није тужитељу предао у посјед – власништво апартман.

У складу са тим чињеницама, те налазећи, примјеном одредбе члана 99. став 1. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број 29/78, 39/85 и 57/89 те „Службени гласник Републике Српске“ број 17/93, 3/96, 39/03 и 74/05, даље ЗОО), да је уговор који је између странака закључен јасан и да не захтијева посебно тумачење, првостепени суд је закључио да је тим уговором децидно прописан начин плаћања, у четири дијела, и то један дио у новцу, а један дио у роби – апартману. Утврђујући да предметни уговор није раскинут и да је исти још на снази, те да слиједом тога тужитељ може само захтијевати испуњење уговорне обавезе туженог, а не исплату у смислу одредаба члана 124. и 132. ЗОО, првостепени суд је захтјев тужитеља одбио као неоснован.

Одлучујући о жалби тужитеља, другостепени суд је прихватио чињенична утврђења и правне закључке првостепеног суда. У одговору на жалбене наводе, становишта је да се, без обзира на утврђену чињеницу - да је тужени платио већи износ новца од уговореног, у конкретном случају не ради о преносу у смислу одредаба члана 348. до 352. ЗОО, јер између странака не постоји сагласност за замјену постојеће обавезе новом обавезом, нити се разликује предмет и правни основ потраживања. У погледу жалбених навода да између парничних странака постоји прећутна сагласност да се плаћање изврши у новцу, у смислу одредбе члана 308. став 1. ЗОО, налази да и у том случају тужитељ може захтијевати само извршење раније обавезе.

Нижестепеним одлукама захтјев тужитеља је правилно одбијен.

Према чињеничном утврђењу нижестепених судова, парничне странке су биле у уговорном односу по уговору о извођењу столарских радова, који уговор су странке закључиле дана 18.10.2012. године.

Из навода тужбе, опомене тужитеља пред тужбу и исказу законског заступника тужитеља, тужитељ је испунио своју уговорену обавезу (израда и уградња столарије у објекте туженог). Тужени је, пак, своју обавезу плаћања испунио дјелимично.

Одредбом члана 2. уговора је утврђена вриједност радова на изради и уградњи столарије у износу од 90.817,60 КМ. Начин плаћања уговорене цијене је одређен одредбом члана 3. уговора, према којој се први дио у износу од 15.000,00 ЕВРА плаћа авансно по потписивању уговора, други дио у износу од 18.556,72 ЕВРА прије

испоруке прозора, трећи дио у износу од 52.416,00 ЕВРА у роби односно компензацијом за један апартман површине од 28 м² по цијени 1.872,00 ЕВРА/м² и четврти дио од 4.524,88 ЕВРА по завршетку радова.

С обзиром да је предметни уговор од стране тужитеља у цјелости извршен, а од стране туженог дјелимично, то нема мјеста раскиду уговора, што тужитељ према наводима тужбе и постављеном тужбеном захтјеву ни не тражи. Стога, супротно ревизионим наводима, у конкретном случају, нема мјеста примјени одредбе члана 124. ЗОО, већ тужитељу припада право да од туженог захтјева испуњење уговора (члан 262. став 1. ЗОО).

Међутим, како се уговор има испунити онако како гласи, то нема основа да се туженом наложи исплата захтјеваног новчаног износа, јер је у том дијелу испуњење уговорено на описани начин у роби. Наиме, без обзира на утврђену чињеницу, да је тужени у новцу платио већи износ од уговореног, како то правилно закључује и образлаже другостепени суд, не ради се о новацији раније обавезе, јер намјера дужника и повјериоца да изврше новирање обавезе мора бити несумњиво исказана. Тиме нису основани наводи ревидента да је прећутно дошло до измјене раније обавезе.

Неосновано се тужитељ позива и на одредбу члана 308. став 1. ЗОО, која прописује замјену испуњења, односно да обавеза престаје ако повјерилац у споразуму са дужником прими нешто друго умјесто онога што му се дугује, о чему није ријеч у конкретном случају, јер тужени није у цјелости испунио своју обавезу. Стога тужитељу преостаје само да тражи испуњење уговорене обавезе.

Како, дакле, ревизионим наводима није доведена у озбиљну сумњу правилност и законитост побијане пресуде, то је изјављена ревизија одбијена, примјеном одредбе члана 248. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09, 61/13).

Предсједник вијећа
Биљана Томић

За тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић